

JSOU NEVĚŠRA A 1/2•RLIVOST PĚE 1/2ITEK?

Sobota, 06 zĀiĀ™Ā- 2008

Ahoj všichni, vidím, že nejvíce problém mezi námi tvoří partnerské/manželské vztahy a jejich Achillova pata - nevěry. Mám pocit, že souasný standard společnosti je mít rodinu a v průběhu života si sem tam všihnout nějakého milence/milenku, protože jeden/jedna (stále stejně 100krát jinak) v sexu bĀhem naesho dlouhého života prostě nestaí.

Zároveň je trend to tutlat, neboť protĀjsek (ve své touze nĀkoho vlastnit) neunes skutečnost, že není TEN JEDINÝ a nestaí mu, že je TEN NEJDĀLE 1/2ITĀšJŠí. A dost Āasto se pak kvĀli pár minutám/hodinám Āistého Āasu bourají letitá manželství... a to i s dĀtmi. Tímto smĀrem se společnost vyvinula za posledních pár generací, takže model nejspísek; ještĀ není "ustálený", stále jsme v tomhle ohledu pomĀrnĀ "mladá a nevyvinutá" společnost.

- ProĀ, kdyĀ jeden z partnerĀ nemá potĀebu si uĀívat s jinými, vyĀaduje toto omezení i po partnerovi? Kdo v nás vybudoval pocit, že je to špatnĀ? Bojíme se, že ten "nový" bude pro partnera lepší a proto ho ztratíme? Myslíte, že je správné umĀlé drĀení vztahu rĀznými omezeními? Copak to neumíme jinak? ProĀ nevěru toleru sousedovi/sousedce a manželovi/manĀelce ne? Ten Āas stejnĀ investoval jinam a ne do nás; vĀtšinou ani nevíme kde je a Āasto se to nedozvíme (a vĀdĀt to nepotĀebujeme). Mj., vím, že v tomhle ohledu bych asi také nedokázal být plně tolerantní, kdyĀ bych byl nucen zaujmout stanovisko, ale pracuji na sobĀ :-). Ale vĀĀím, že právnĀ tolerance a minimální omezování osobní svobody partnera mĀvést ke spokojenĀjšímu souĀítí. ProtoĀ: s kým zĀ stanete radší? S tím, co si nevynucuje ĀĀdná omezení nebo s tím, co omezuje? Nebo s tím, co kdyĀ si na vás udĀlá Āas, tak ne pod tlakem, ale proto, že prostĀ chce? PĀ™ece kdyĀ víte, že partner má absolutní volnost a pĀ™esto je s vámi: to je pĀ™ec nejkrásnĀjší, ne?

- ProĀ nám není jedno, zda je v práci na squashi, Āi nĀkde šou*tá? OhlednĀ námitek typu "obavy z nemoci" apod. si myslím, že jsou stejnĀ irelevantní, protože nad nimi vĀtšina společnosti mává rukou. A kdyĀ jsme u toho - proĀ, kdyĀ si dva lidi chtějí uĀít, musí nejdĀ™íve muĀ zvat Āenu na veĀeĀ™i a ve chvíli, kdyĀ Ā™ekn mu jde - se doĀká odmítnutí, i kdyĀ Āasto by si oslovená Āena dala Ā™íci? ProĀ není normální to Ā™íct na rovinu? N tohle vyjasnit a tím zvýšit vlastní sebevĀdomí, a tím vyrovnanost a tím pĀ™itaĀlivost? A zmĀnou kaĀĀého z nás z celkovou vyrovnanost společnosti? ProĀ poĀ™ád nemáme sílu to zmĀnit a nastavit to jinak? Zajímá mĀ názor vás všech na ona vyslovená "PROĀCE". david